

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.216 van 3 februari 2025
in de zaak A. 240.398/VII-42.249**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Sint-Quentinstraat 3/3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 31 oktober 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 294.939 van 3 oktober 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.687 van 15 december 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2023.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cedric D’hondt, die *loco* advocaat Pierre Robert verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1 Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 27 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 oktober 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 252.224 van 6 april 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

3.2. Op 25 mei 2021 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker.

Op 18 juni 2021 dient verzoeker een beroep in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker tekent beroep aan bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) op 5 augustus 2021.

Op 31 januari 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met arrest nr. 267.628 het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker en de Belgische Staat sluiten op 2 maart 2022 een minnelijke schikking, waarbij werd voorgesteld dat verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming indient dat andermaal door verwerende partij aan een onderzoek zal worden onderworpen.

3.3. Verzoeker dient op 26 april 2022 een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 november 2022 neemt de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 294.939 van 3 oktober 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 10.1, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat de richtlijnen van het UNHCR een dwingend karakter hebben. De documenten van het UNHCR moeten door de lidstaten in acht worden genomen bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming.

De beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest – te weten dat niet kan worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering van verzoeker tot het christendom – is onverenigbaar met

de richtlijnen van de UNHCR en in het bijzonder de *Guidelines on International Protection No.6: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating the Status of Refugees (HCR/GIP/04/06)*. Daarin wordt gesteld dat een zogenaamde ‘opportunistische bekering’ enkel een weigering van het verzoek om internationale bescherming als gevolg kan hebben indien het opportunistisch karakter duidelijk is voor iedereen, met inbegrip van de autoriteiten van het land van herkomst. Gelet op het dwingend karakter van deze richtlijnen van de UNHCR, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvraag van verzoekende partij niet rechtsgeldig verwerpen zonder te concluderen tot het *manifest* opportunistische karakter van de bekering.

Door de richtlijnen van de UNHCR niet te integreren in de analyse, handhaaft het bestreden arrest een evaluatievereiste van het vervolgingsrisico dat in strijd is met de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijft bovendien in gebreke om aan te tonen dat de bekering louter om opportunistische redenen is ingegeven.

In subsidiaire orde vraagt verzoeker om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie: “Is het verenigbaar met artikel 10, eerste lid, b) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, om een verzoek om internationale bescherming, gegrond op een vrees voor vervolging omwille van een religieuze bekering, te weigeren omdat de bekering als ongeloofwaardig wordt beschouwd, terwijl de UNHCR richtlijnen ‘Guidelines on International Protection No.6: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention

and/or the 1967 Protocol relating the Status of Refugees (HCR/GIP/04/06)’ vereisen dat een dergelijk verzoek slechts afgewezen wordt indien het manifeste opportunistische karakter van de bekering voor allen duidelijk is, met inbegrip van de autoriteiten van het land van herkomst?”

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij stelt dat de verwerende partij niet antwoordt op het essentiële punt van zijn kritiek en citeert rechtspraak van het EHRM om aan te tonen dat verzoeker zich geldig kan beroepen op artikel 3 van het EVRM.

Beoordeling

6. Artikel 10 van richtlijn 2011/95 is omgezet in het Belgische recht door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat deze omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd, zodat hij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kan beroepen op de voornoemde richtlijnbevestiging om te besluiten tot de onwettigheid van het bestreden arrest.

Het eerste middel is in die mate niet ontvankelijk.

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet door na een uitgebreide analyse van de feiten te concluderen dat “verzoeker geen daadwerkelijke en oprechte bekering tot het christendom aannemelijk heeft gemaakt” en “bijgevolg *in casu* ook geen gegronde vrees voor vervolging op grond hiervan”.

In eerste instantie, dient te worden opgemerkt dat de beoordeling of er sprake is van een daadwerkelijke en oprechte bekering tot het christendom een feitelijke beoordeling is die niet vatbaar is voor cassatie door de Raad van State.

Verzoeker kan vervolgens niet worden bijgetreden waar hij stelt dat bij de beoordeling van een verzoek tot internationale bescherming de richtlijnen van het UNHCR een dwingend karakter hebben. De richtlijnen van het UNHCR zijn weliswaar gezaghebbend, doch geenszins juridisch bindend. De door verzoeker geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie doet niet anders besluiten.

Met de algemene stelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in gebreke blijft om aan te tonen dat de bekering van verzoeker louter om opportunistische redenen is ingegeven, gaat verzoeker voorbij aan de uitgebreide motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent in randnummer 2.3.4.8. van het bestreden arrest, waarbij ingegaan wordt op de geloofwaardigheid van de bekering, alsook de risico's in geval van terugkeer naar Iran.

8. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat de bevoegdheid van de verwerende partij, alsook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij overweegt verder dat de voor hem bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met het bestreden arrest zelf ook geen uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel.

Verzoeker vecht deze beoordeling als dusdanig niet aan.

Waar verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “een evaluatievereiste van het vervolgingsrisico handhaaft dat in strijd is met artikel 3 van het EVRM door de richtlijnen van de UNHCR niet te integreren in zijn analyse”, verduidelijkt het middel niet “welke richtlijnen” andere dan de *Guidelines on International Protection No. 6*:

Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees (HCR/GIP/04/06) bedoeld worden. Anders dan verzoeker lijkt voor te houden, vloeit uit artikel 3 van het EVRM niet voort dat de richtlijnen van het UNHCR een dwingend karakter hebben en dat aldus een zogenaamde “opportunistische bekering” enkel een weigering van het verzoek om internationale bescherming als gevolg kan hebben indien het opportunistisch karakter duidelijk is voor iedereen, met inbegrip van de autoriteiten van het land van herkomst. Cruciaal is daarentegen de vraag of verzoeker een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM hoeft te vrezen bij een terugkeer naar het land van herkomst, wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer onderzocht heeft in randnummer 2.3.4.9 en verder.

9. Wat de aangevoerde schending betreft van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM, dient vastgesteld te worden dat verzoeker een daadwerkelijk rechtsmiddel heeft gehad voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de mate dat deze laatste bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist verder het bestreden arrest niet in zoverre het vaststelt dat de aanvankelijk bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Verzoeker verduidelijkt verder niet voor welke verdedigbare klacht op basis van artikel 3 van het EVRM hij geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou hebben gehad. Artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM is niet geschonden.

10. Gelet op het voorgaande, is er geen reden om de prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

11. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 4.5 van richtlijn 2011/95, van artikel 149 van de Grondwet, van de bewijskracht der stukken zoals vervat in Titel 8 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) en van artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat de bewijslast in het kader van een verzoek om internationale bescherming is verdeeld tussen de verzoeker enerzijds en de autoriteiten belast met het onderzoek anderzijds. Verzoeker laat gelden dat hij verschillende bewijselementen heeft neergelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, doch dat de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest als rechtstreeks gevolg heeft dat geen enkel bewijselement dat door hem werd aangebracht in beschouwing kan worden genomen.

Concreet voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds stelt dat noch diaken [J.B.], noch hulpbisschop van het aartsbisdom Mechelen-Brussel [J.K.] eigen feitelijke waarnemingen heeft kunnen doen en dat zij zich in hun steunbrieven uitsluitend zouden steunen op de vaststellingen van de begeleider van verzoekende partij [E.d.L.], terwijl anderzijds deze begeleider op zijn beurt wordt verweten dat hij zich enkel kan steunen op de verklaringen van verzoeker en het gedrag dat hij in zijn aanwezigheid wenst te vertonen. Bovendien worden in de steunbrief van diaken [J.B.] wel verschillende feitelijke vaststellingen gedaan. Dit is tegenstrijdig en de bewijslast, die op verzoeker rust, wordt zo onhaalbaar gemaakt.

Verder moet aan de ondersteuningsbrief van de begeleider van verzoeker – die steunt op eigen bevindingen over een periode van meerdere jaren – zwaarwichtige aandacht besteed worden, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt nagelaten.

Verzoeker laat ook gelden dat de ervaring en expertise van de religieuze begeleider, de diaken en de hulpbisschop worden ondermijnd, doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat het gegeven dat sommige van de voorgelegde steunbrieven afkomstig zijn van personen met autoriteit binnen de katholieke gemeenschap geen afbreuk doet aan de vaststelling dat deze brieven slechts op de waarnemingen van één enkele persoon zijn gebaseerd, wat het gewicht dat aan deze brieven kan worden gegeven ten zeerste beperkt. Deze motivering doet afbreuk aan de bewijskracht van essentiële bewijselementen van de aanvraag van verzoeker.

Door elke bewijskracht aan deze expertisestukken te weigeren, gaat het bestreden arrest over tot een appreciatie strijdig met de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

In subsidiaire orde vraagt verzoeker om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie: “Is het verenigbaar met artikel 4.5 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming om in het kader van een verzoek tot internationale bescherming gebaseerd op een religieuze bekering, als uitgangspunt te vereisen dat de verzoeker overtuigende verklaringen aflegt, en de attesten van theologische experts enkel als ondersteuning te zien van de verklaringen van de verzoeker zelf?”

13. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM toe dat het aan de verwerende partij toekomt om, nadat verzoeker bewijselementen aanbrengt om zijn claim te staven dat hij bij een uitwijzing naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan een schending van artikel 3 EVRM, elke twijfel daaromtrent weg te nemen.

Beoordeling

14. Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 4.5 van richtlijn 2011/95 dient te worden benadrukt dat deze bepaling is omgezet in het Belgische recht door artikel 48/6, §4, van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat deze omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd, zodat hij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kan beroepen op voornoemde richtlijnbeepaling.

Het tweede middel is in die mate niet ontvankelijk.

15. Artikel 48/6, §4, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a)de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b)alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c)de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d)de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e)de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

Verzoeker geeft nergens aan op welke wijze artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet geschonden is. Verzoeker legt diverse stukken neer ter staving van zijn bekering tot het christendom en voert aan dat bewijskracht van deze stukken geschonden is, terwijl voornoemde bepaling enkel van toepassing is wanneer verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen.

Artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

16. Waar verzoeker aanvoert dat “de bewijslast is verdeeld” tussen de verzoeker om internationale bescherming en de autoriteit belast met het onderzoek, gaat hij eraan voorbij dat het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 in de zaak C-277/11, *M.M. t. Ierland* verwijst naar “een samenwerkingsplicht” op grond waarvan de betrokken lidstaat actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek om internationale bescherming kunnen staven, “indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn”. Verzoeker verduidelijkt in dat verband niet welke wettelijke bepalingen geschonden zouden zijn.

17. Verzoeker voert ook aan dat er sprake is van tegenstrijdige motieven die elkaar opheffen en leiden tot een schending van de door artikel 149 van de Grondwet vereiste jurisdictionele motivering.

Het is evenwel niet tegenstrijdig om enerzijds vast te stellen dat noch diaken [J.B.], noch hulpbisschop [J.K.] eigen feitelijke waarnemingen hebben gemaakt, doch in hun steunbrieven voortgaan op de verklaringen van de begeleider van verzoeker, en anderzijds te oordelen dat er in de aanvankelijk bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat deze begeleider zich enkel kan baseren op de verklaringen van verzoeker en het gedrag dat hij in zijn aanwezigheid wenst te vertonen. Hiermee benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen louter het belang van eigen feitelijke waarnemingen

door elk van de opstellers van een steunbrief afzonderlijk, alsook het beperkt gewicht dat aan dergelijke feitelijke waarnemingen kan worden gehecht.

De voorgehouden tegenstrijdigheid in de motivering en schending van artikel 149 van de Grondwet zijn niet aangetoond.

18. De bewijskracht van een akte bestaat in de vereiste eerbiediging van hetgeen daarin schriftelijk is vastgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent de bewijskracht van een akte indien hij aan een geschrift, waarnaar hij uitdrukkelijk verwijst, een verklaring toeschrijft die dit geschrift niet bevat dan wel ontkent dat dit geschrift een verklaring bevat die er wel in voorkomt. Daarentegen miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wanneer hij uit een akte louter een feitelijk of juridisch gevolg trekt, de bewijskracht van die akte niet.

Wat de steunbrief van hulpbisschop [J.K.] en de brief van verzoekers persoonlijke begeleider [E.d.L.] betreft, verduidelijkt verzoeker niet welke passage van het bestreden arrest een uitlegging geeft aan deze steunbrief of brief die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

Ook wat betreft de steunbrief van diaken [J.B.] in het kader van de integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitlegging aan de steunbrief die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon op goede gronden uit de steunbrief afleiden dat de diaken voor de beoordeling van de daadwerkelijkheid en oprechtheid van de bekering van verzoeker zich heeft gebaseerd op de verklaringen van zijn persoonlijke begeleider. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk op welke wijze de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met voormelde motivering de bewijskracht van het stuk heeft geschonden. De kritiek dat in deze steunbrief wel degelijk feitelijke vaststellingen worden gedaan, waarbij verzoeker evenwel nalaat om aan te duiden welke dat precies zouden zijn, houdt geen verband met het

verbod aan de rechter om een uitlegging te geven aan deze steunbrief die met de bewoordingen ervan onverenigbaar is.

Daar waar verzoeker voorhoudt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nagelaten om zwaarwichtige aandacht te besteden aan de steunbrief van zijn begeleider [E.d.L], gaat hij voorbij aan de overwegingen in dit verband op p. 28-29 van het bestreden arrest waarin uitgebreid wordt ingegaan op deze steunbrief.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat onvoldoende rekening wordt gehouden met de steunbrief van [E.d.L] en de autoriteit van de stellers van de andere steunbrieven door erop te wijzen dat ze gebaseerd zijn op de waarnemingen van één enkele persoon, heeft deze kritiek geen betrekking op de bewijskracht maar op de bewijswaarde van de stukken. De feitenrechter oordeelt soeverein over de bewijswaarde van de voorgelegde stukken. Het komt de Raad van State als cassatierechter niet toe deze beoordeling over te doen.

Verzoeker toont niet aan dat de bewijskracht der stukken is geschonden.

19. Uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker voorgelegde steunbrieven ter staving van zijn beweerde bekering en religieuze activiteiten in België in overweging heeft genomen en bij zijn beoordeling heeft betrokken zonder de bewijskracht van deze stukken te miskennen. Artikel 3 van het EVRM is niet geschonden. Verzoeker zet verder niet uiteen hoe het bestreden arrest artikel 3 en 13 van het EVRM zou miskennen.

20. Gelet op wat voorafgaat, is er geen reden om in te gaan op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

21. In zoverre verzoeker in de memorie van wederantwoord aanvoert dat het de verwerende partij toekomt om elke twijfel omtrent een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM weg te nemen, geeft hij een nieuwe wending aan het middel. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

22. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

23. Verzoeker voert in een derde middel, dat hij herhaalt in de memorie van wederantwoord, de schending aan van de bewijskracht der stukken, zoals vervat in Titel 8 van het BW.

Verzoeker gaat in op de overweging in het bestreden arrest dat de brief van verzoeker van 13 februari 2021, gericht aan hulpbisschop [J.K.] ter voorbereiding van zijn doop, niet door verzoeker zelf maar door zijn advocaat geschreven zou zijn. Verzoeker citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud op 10 augustus 2022, waaruit blijkt dat aan verzoeker duidelijk een vraag werd gesteld over een e-mail, met als doelstelling om in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een attest te bekomen van de hulpbisschop. De hulpbisschop werd hiervoor gecontacteerd door de advocaat van verzoeker. Deze contacten worden verward met de brief van verzoeker zelf van 13 februari 2021.

Verzoeker heeft nooit erkend dat de brief van 13 februari 2021 niet door hem geschreven werd. Verzoeker heeft erkend, terecht, dat hij niet zelf, per e-mail, contact had met de hulpbisschop.

Door ervan uit te gaan dat deze brief van 13 februari 2021 niet door verzoeker, maar door zijn advocaat geschreven zou zijn, zonder hiervan enig bewijs te hebben, schendt het bestreden arrest volgens verzoeker de bewijskracht van dit stuk.

Beoordeling

24. Zoals reeds bij de beoordeling van het tweede middel in herinnering werd gebracht, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van een akte indien hij aan een geschrift, waarnaar hij uitdrukkelijk verwijst, een verklaring toeschrijft die dit geschrift niet bevat dan wel ontkent dat dit geschrift een verklaring bevat die er wel in voorkomt. Daarentegen miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wanneer hij uit een akte louter een feitelijk of juridisch gevolg trekt, de bewijskracht van die akte niet.

25. De notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 10 augustus 2022 bij de verwerende partij luiden:

"-U heeft in uw beroepsprocedure bij de RvV ook een e-mail neergelegd die u had geschreven aan de bisschop ter voorbereiding van uw doopsel?

Mijn advocaat eigenlijk was in contact met de bisschop en hij heeft de e-mail naar de bisschop gestuurd. Ik heb de bisschop maar twee keer gezien, verder had ik geen contact met hem. De tweede keer dat ik de bisschop zag, vertelde hij dat hij contacten met mijn advocaat gehad heeft.

-Het gaat over deze email (PO toont doc uit beroepsprocedure?)

Ja de advocaat heeft dat gestuurd. Mijn broer stond in cc, hij heeft dat afgedrukt en aan mij gegeven.

-Weet u wat er in de e-mail staat?

Zover ik weet, ik heb dat laten vertalen, begreep ik dat het goede woorden over mij zijn en eigenlijk een brief over mij.

-Heeft u die brief geschreven in het Farsi en laten vertalen, of heeft uw advocaat die brief op eigen initiatief geschreven en dan achteraf aan u laten zien?

Neen daar had ik niets mee te maken. Mijn advocaat heeft me ooit gezegd dat hij een aanbevelingsbrief van de bisschop nodig had. Eigenlijk heeft hij dat eerst tegen de pastoor gezegd en dan hebben ze dat besproken met [E.]. En in samenspraak met [E.] en de pastoor besloot blijkbaar mijn advocaat om een e-mail naar de bisschop te sturen omdat hij een brief van de bisschop nodig had over mij.

-Omdat die e-mail is opgesteld in uw naam, niet in naam van uw advocaat. En u heeft die ook ondertekend?

Ja klopt, in mijn naam is het geschreven. Mijn advocaat heeft het in mijn naam geschreven naar de bisschop.

-We gaan een kwartier pauzeren.

(pauze 15:15 tot 15:30)

-Ik wil graag eerst even overlopen welke documenten u bij de RvV heeft neergelegd en welke documenten u vandaag heeft neergelegd.

(PO toont attest van diaken [J.], email aan bisschop [K.], wikipedia pagina, foto met bisschop, email van [J.] met overzicht van de activiteiten die gepland zijn in aanloop naar uw doopsel)."

Dat verzoeker nooit erkend zou hebben dat de brief van 13 februari 2021 niet door hem geschreven werd, mist, gelet op deze notities, feitelijke grondslag. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de vragen betrekking hebben op een schrijven "ter voorbereiding van uw doopsel". Dat de woorden "e-mail" en "brief" door elkaar gebruikt worden, verandert hier niets aan.

26. In de mate dat verzoeker aanvoert dat het bestreden arrest er onterecht van uit gaat dat de brief van 13 februari 2021 niet door hemzelf werd geschreven, houdt de argumentatie geen verband met de bewijskracht van deze brief. Door op concreet gemotiveerde wijze te oordelen dat deze brief de daadwerkelijkheid en oprechtheid van de beweerde bekering niet kan staven doordat deze werd opgesteld zonder enige inbreng van verzoeker zelf, beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel de bewijswaarde van deze brief van 13 februari 2021. Daarover spreekt de feitenrechter zich soeverein uit.

Het bestreden arrest doet de brief van 13 februari 2021 van verzoeker niet liegen en miskent aldus de bewijskracht ervan niet.

27. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drie februari tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams